

Sport

Er is leven na Teun de Nooijer en Taeke Taekema

Het Nederlands hockeyteam moet het doen zonder twee grootheden. Ierland werd zonder hen verslagen. Maar dat zegt niet veel. Het team zelf reageert laconiek.

Van onze verslaggever
Robèrt Misset

ALICANTE De welgeteld vijf Nederlandse supporters langs het hockeyveld van de Universiteit van Alicante realiseren zich niet dat ze getuige zijn van een nieuw tijdperk. Ze zien de geboorte van een Nederlands team zonder Teun de Nooijer en Taeke Taekema. Die ploeg heeft de door bondscoach Paul van Ass afgedankte iconen niet nodig om een oefenpotje tegen Ierland te winnen: 4-1. Toch heb je als bezoeker de neiging om de rugnummers te controleren. Zijn Teun en Taeke er echt niet?

Gemist

Teun de spits wordt niet gemist. Zijn opvolger had zich al aangediend. Billy Bakker krijgt voor rust twee kansen en scoort twee keer, met de forehand na de eerste aanval en nog eens snoeihard met de backhand. De 23-jarige aanvaller van Amsterdam voelde zich in de schaduw van 'twee hoge bomen' niet geremd in zijn ontwikkeling, zoals Van Ass suggereerde.

Toen ik als jochie van 18 mijn debuut maakte bij Amsterdam trok ik me juist op aan de grote jongens. Voor mij is het fijn om te kunnen spelen met een grootheid als Teun de Nooijer, die de bal op je stropdas legt. Ook van Taekema heb ik veel geleerd. Taeke kon me vertellen wat er op als hockeyinternational op mijn pad zou komen.

Teun de creatieve middenvelder wordt nu verpakt in twee vervangers: de na de Champions Trophy in Nieuw-Zeeland teruggekeerde technicus Robbert Kemperman en de dynamische én explosieve Bob de Voogd. 'Ze vormen samen één Teun', aldus Van Ass, die zelfs door Johan Crujff werd gekapitteld.

Omstreden

Taeke de verdediger was allang omstreden. In het hart van de defensie imponeert Robert van der Horst met een sublieme backhandpass over vijftig meter, al is hij ook de man van het schoonheidsfoutje. Taeke de strafcornerspecialist wordt vrijdag in het Spaanse zonnetje wel gemist. Ook zonder de topschutter van Amsterdam eindigt Nederland tegen de behoudende Ieren op nul uit vier.

Mink van der Weerden is geen betere verdediger dan Taekema en is te traag met zijn sleeppush, de 'Knoest' Roderick Weusthof krijgt de bal niet op een presenteerblad. Na de stage in Alicante vertrekt de ploeg voor drie weken naar Australië om tevens meer varianten bij de strafcorner te oefenen. Maar hoe betrouwbaar zijn die meetmomenten om de groei van een team zonder Teun en Taeke te duiden?

In zeven maanden groeit slechts onkruid, schamperde oud-international Jacques Brinkman op twitter. Aanvaller Floris Evers ergerde zich

aan de kritiek van zijn voormalige coach. 'Brinkman mist een type Brinkman in de ploeg en Bovelanders een type Bovelanders. Lekker gemakkelijk oordelen op je twitter-account. Het getuigt niet van klasse. Brinkman zette Ronald Brouwer in zijn dream team. Als coach van SCHC was Jacques niet zo kapot van Brouwer. Hij roept maar wat.'

Boegbeeld

Bij Bloemendaal kwam de verbanning van hun boegbeeld De Nooijer hard aan, vertelt libero Wouter Jolie. 'Ik ben meteen naar hem toe gegaan, want dit gun je hem natuurlijk niet. Teun speelde al in het Nederlandse team, toen de huidige spelers tien jaar oud waren. Dat maakt het zo raar. Teun is Teun, hij staat boven de rest. De commotie over een selectie zonder Teun en Taeke geeft ook hun grootsheid weer.'

“

Dit is geen groep die in opstand komt. De spelers geloven in Van Ass als coach

Floris Evers
Hockeyinternational

Foto ANP

“

Het hockey ging ook door, toen Veen en Bovelanders stopten

Wouter Jolie
Hockeyinternational

Foto ANP

Over de timing viel te twisten, aldus Billy Bakker. 'Had Paul dit proces eerder moeten inzetten of pas na de Spelen? Het is zijn dilemma geweest. Je kunt twijfelen of dit het juiste moment was. Ik weet ook niet of ik zonder Teun en Taeke sneller zal groeien als international. Ik had die keuze niet durven maken. Maar iemand moest het misschien toch een keer doen.'

Evers zegt zijn gevoelens over het afvallen van Taekema en De Nooijer 'te hebben geparkeerd'. Na een liesoperatie miste de nieuwe aanvoerder de Champions Trophy in Auckland. In de luwte tracht hij in Alicante zijn ritme te hervinden. 'We moeten het sentiment loslaten. Als de coach vindt dat ze niet goed genoeg zijn, telt het moment niet. Dat is topsport. We denken niet tijdens de training: waar zijn Teun en Taeke nou?'

Jolie: 'Normaal zou je afscheid nemen van spelers na een olympische cyclus. Maar Paul had het gevoel dat hij wellicht te lang met Teun en Taeke is doorgedaan. Hij heeft uitgelegd dat ze niet brachten wat hij verlangde. Dan kun je geforceerd een half jaar met ze doorgaan. Maar dat is niet de manier.'

Je kunt de hockeyers volgzzaamheid verwijten of constateren dat ze geen echte leiders hebben. Maar juist het begrip in de spelersgroep voor het gedwongen afscheid van twee vedettes illustreert dat hun krediet niet oneindig was. Bakker: 'In de kleedkamer heeft niemand gezegd dat hij zou stoppen als Teun en Taeke uit de selectie werden gezet.'

Evers: 'Dit is geen groep die in opstand komt. De spelers geloven in Van Ass als coach. Al wil dat niet zeggen dat we het altijd met elkaar eens zijn. Ik drink heus nog een bakkie koffie met Paul om mijn mening te geven.'

Met blikvangers als Taekema en De Nooijer werd de nationale ploeg te voorspelbaar, zegt Rogier Hofman, de aanjager op het middenveld. 'Zij eisten automatisch veel ballen op. Andersom werden ze ook vaak aangespeeld. Als het er dan niet uitkomt, zijn ze niet de goede mensen op de goede plek. Maar Teun en Taeke blijven echte topsporters. Ze willen nog steeds dat het Nederlandse hockeyteam goud wint in Londen, ook zonder hen.'

Met De Nooijer en Taekema eindigde het EK-duel vorig jaar tussen Nederland en Ierland in 7-4. Die frivoliteit in het spel wordt in Alicante zorgvuldig vermeden. Natuurlijk is er leven na Teun en Taeke, zeggen de hockeyers.

Jolie: 'Het hockey ging ook door, toen Veen en Bovelanders stopten.' Hofman: 'Als de bondscoach aangeeft dat we op deze manier hoger kunnen reiken, heeft hij dus veel vertrouwen in de rest. Ik geloof absoluut dat we ook zonder Teun en Taeke gaan knallen op de Spelen.'

REPORTAGE MELBOURNE PARK, THUISBASIS VAN DE

Topsport vol

De vedettes houden van Melbourne en de Melburnians van sport. Een gouden combinatie, deze 'happy slam' op het zuidelijk halfrond.

Door Eric van den Berg

De hele stad zal me nu wel haten', zei Sorana Cirstea uit Roemenië toen ze de Australische hoop Sam Stosur uit het toernooi had geknikkerd. Ze kende duidelijk Melbourne nog niet, of de 'Melburnians'. Die slikken even. En staan direct met z'n allen achter de winnaar. Ze kreeg in de Rod Laver Arena een ovatie alsof ze een van hen was. Alsof Melbourne haar moest troosten, en niet andersom.

Een dag later kreeg Kim Clijsters na haar wedstrijd tegen de Française Stephanie Foretz Gacon, het publiek zover een *Happy Birthday* te zingen voor haar zusje. Het is de Australian Open. Australiërs zien hier graag een Australiër winnen, maar ach, ze willen het niet overdrijven. Met enige realiteitszin ook, want de laatste Australische overwinning op eigen grond bij de vrouwen dateert van 1978 (Chris O'Neal), bij de mannen zelfs van 1976 (Mark Edmondson).

'Het gaat om de personen', zegt Sean Pelizzari, een 33-jarige tennisfan uit de stad. Hij volgt de partijen via de grote schermen op de Oval, het fanterrein met bars en ligstoelen, dat de sfeer ademt van een dagje strand. 'We houden van spelers die grapjes maken met het publiek. We houden ook van sportiviteit en relativering.'

'Het is niet zoals op Wimbledon', zegt Brandon Gauci (36), een collegafan uit Melbourne, die vorig jaar het toernooi van Londen bijwoonde. 'Daar zitten van die snobs met hun witte poloshirts op de tribune. Daar gaat het enkel om prestige en de buitenkant. Daar houden wij niet van. Dit is een toernooi voor T-shirts.'

Sean: 'In New York zitten ze ook in T-shirts, maar daar schreeuwen ze vooral. *We're Ozzies, man!* In Melbourne zijn we supporter van iedereen. We staan ook open voor iedereen. Dat is Melbourne nu eenmaal: we hebben meer dan 180 nationaliteiten in de stad.'

Het verbaast Brandon en Sean dan ook niet dat de spelers altijd zo lovend zijn over het toernooi dat Roger Federer al eens de *happy slam* heeft genoemd. De Australian Open heeft iets. Het toernooi is anders dan de andere drie, Roland Garros, Wimbledon en de US Open. De spelers, van waar ook ter wereld en van welke klassering dan ook, benadrukken het met grote regelmaat. En ze menen het.

Federer noemt dit zijn favoriete grand slam, niet enkel omdat het publiek dat wil horen, niet omdat hij hier vier titels weghaalde, of omdat hij hier nummer 1 van de wereld werd. Hij zei het deze week nog: 'Het is altijd weer geweldig het stadion binnen te lopen en het Aussie-publiek te zien.' Hij gaat hier ook graag uit eten. 'Melbourne heeft een aantal van de beste restaurants.'

Niet als Novak Djokovic, de titelverdediger, die als het maar even kan

Melbourne Park in de avondschemer. Op de a

met zijn begeleidingsteam de stad in duikt. Dit jaar begon hij zijn voorbereiding tien dagen voor de eerste partij. 'Relaxed.'

En Li Na, die op de Australian Open vorig jaar haar eerste grandslamfinale bereikte, is ervan overtuigd dat Melbourne 'de beste Chinatown van de wereld' heeft. Ze is er vorig jaar tussen de wedstrijden door ook inderdaad geweest. Ze kiest haar hotel in die buurt.

De Australian Open is een *players tournament* geworden, zegt oud-tennisser John Fitzgerald. 'We zorgen ervoor dat de spelers het hier naar hun

In Melbourne laat Federer zijn tranen de vrije loop

zin hebben, dat ze zich gemakkelijk kunnen bewegen. Ze hoeven maar met hun vingers te knippen. Dat waarderen ze. Zo hoort het ook. De faciliteiten zijn hier geweldig. Dat is een van de redenen waarom ze hier zo graag komen.'

Fitzgerald (51), behalve bestuurslid van Tennis Australia ook tv-commentator voor Channel 7, won zeven grandslamtitels in het dubbelspel,

AUSTRALIAN OPEN, VIERT HET 25-JARIG JUBILEUM

gens de menselijke maat

Achtergrond het stadion voor Australian Football.

Foto Robert Prezioso / Getty Images

Onverwachte lob Federer beslist duel met 'reus' Ivo Karlovic

Van onze verslaggever
Mark van Driel

AMSTERDAM Een lob proberen te slaan tegen Ivo Karlovic, de langste tennisser van het profcircuit (2.08), met een setpunt tegen. Weinig tennisers zouden het doen. Nog minder komen er mee weg. Roger Federer wel.

De Zwitser waagde de bal aan het einde van de eerste set, in een tiebreak bij een 6-5 achterstand tegen de serverende Karlovic. Na een korte volley van de reus zag Federer zich genoodzaakt naar het net te sprinten. Hij bedacht onderweg dat het geen optie was de bal links of rechts langs Karlovic te mikken, dus hij deed wat niemand doet. Hij wipte de bal omhoog.

Het verrassingseffect was optimaal. Karlovic hield geen rekening met de lob. Hij sprong en sloeg, maar raakte bal met het frame van zijn racket. Hij verloor het punt, gaf daarna de eerste set prijs en werd vervolgens kansloos gelaten door de nummer drie van de wereldranglijst. Federer plaatste zich voor de vierde ronde van de Australian Open met 7-6 (8), 7-5, 6-3.

'Zo'n punt verlies ik misschien een op de honderd keer', zei Karlovic verongelijkt. 'Ik had echt pech. Ik schatte mijn sprong verkeerd in. Als ik dat punt had gewonnen zou alles anders zijn geweest. Maar zo is het leven. Zo is tennis.'

Dankzij de overwinning speelt de Zwitser dit weekeinde zijn duizendste wedstrijd (van de 999 tot gisteren wist hij er 813 te winnen). Zijn tegenstander is de Australische tiener Bernard Tomic, die gisteren in vijf sets afrekende met de Rus Alexandr Dolgoplov: 4-6, 7-6 (0), 7-6 (6), 2-6, 6-3. Bij hun eerste ontmoeting had Federer vier sets nodig om Tomic te verslaan.

Ook Nadal, de beoogde opponent van Federer in de halve finale, maakte vrijdag geen fout. Hij plaatste zich eenvoudig voor de vierde ronde. Hij versloeg Lukas Lacko, de Slovaakse nummer 199 van de wereldranglijst, met 6-2, 6-4, 6-2. De Spanjaard heeft in de eerste drie ronden nog geen set verloren.

Hoewel Nadal eerder speelde met een verbonden knie, zegt hij geen hinder meer te ondervinden van een raadselachtige aanval van kniepijn. Afgelopen zondag moest hij bijna afzeggen voor het toernooi, omdat hij zijn knie plotseling niet meer kon buigen en vreselijk veel pijn voelde. Dat gebeurde niet tijdens een training, maar terwijl hij uit een stoel probeerde te komen. Uit onderzoek in het ziekenhuis bleek dat er geen sprake was van spier- of peesschade.

waarvan één in Melbourne. Dat was in 1982, toen de Open nog werd gespeeld op het gras van de Kooyong Lawn Tennis Club, zo'n vijf kilometer naar het oosten.

In 1988 verhuisde het toernooi naar Flinders Park, later omgedoopt in Melbourne Park: hardcourt, met een dak over de twee grootste banen, aan de rand van het centrum. Daar, in de Rod Laver Arena, mocht hij in 2003 als captain van het Australische team nog wel de Davis Cup optillen na de winst tegen Spanje.

Een dubbel jubileum dit jaar: niet alleen wordt er gestreden om de duizendste enkelspeltitel bij de mannen, het is ook de 25ste keer dat het toernooi op Melbourne Park wordt gespeeld. Het park waar Federer in 2009 zijn tranen de vrije loop liet ('God, it's killing me!') na zijn verlies tegen Rafael Nadal.

Het stadion waar Pete Sampras in 1995 zijn verdriet met de wereld deelde, nadat een toeschouwer vanaf de tribune riep 'Do it for your coach!' had geroepen, doelend op Tim Gullikson, die kort daarvoor de diagnose hersentumor had gekregen. Sampras tenniste huilend door.

Hier ook eindigde in 2003 de partij tussen Andy Roddick en Younes El Aynaoui niet alleen met 40 games in de vijfde set, maar ook met een innige omhelzing aan het net. Beide mannen verlieten hand in hand de baan.

'Het is hier rustig, het is hier veilig. Spelers voelen zich op hun gemak', zegt Fitzgerald. De locatie is ongevenaard voor een grand slam: midden in een stad met vier miljoen inwoners, twee of drie haltes met de tram vanaf Flinders Street Station en het moderne stadsplein Federation Square. Fitzgerald: 'Voor de toeschouwers en de spelers is het heerlijk. Zeker als je ermee aan de winter op het noordelijk halfrond kunt ontspannen.'

En - zeker niet onbelangrijk - Melbourne is sport, Melburnians aanbidden sport. Dat voelen de tennisers ook: op de tribune zitten dan wel fans met geverfde gezichten, maar de meesten zijn echte liefhebbers. Niet alleen deze twee weken. De Open is het grootste evenement, maar daar blijft het niet bij. Melbourne is sportstad nummer één. Van Australië zeker, en waarom niet van de wereld?'

Djokovic ziet Melbourne als het ideale toernooi om het seizoen mee te beginnen. En waarom? 'Iedereen is hier zo aardig, relaxed en gastvrij.' Rafael Nadal net zo: 'Ik voel me echt thuis hier.' Hij zegt ook gewoon op tv dat hij in het Crown Hotel verblijft, dat hij daar op wedstrijddagen eet, maar als hij een vrije dag heeft liefst elders in de stad eet. Want hij weet: dat kun je hier zeggen. 'We laten de vedetten met rust',

zegt toeschouwer Brandon. 'Ook topspelers zijn net als wij. We kijken hier niet naar hoe groot je auto is.'

John Fitzgerald, die dat als speler heeft kunnen beleven en oorspronkelijk niet uit Melbourne komt: 'Die bescheidenheid, die is echt. Dat zien spelers.'

En Sydney dan, de stad die wereldfaam heeft veroverd met vermoedelijk de beste Olympische Spelen tot dusver, nota bene in het jubeljaar 2000? 'Sydney mist de passie', zegt Sean. 'Als Sydney iets organiseert, wil ze vooral de stad presenteren. De Harbour Bridge, het Opera House.

Alleen de hitte is soms een vervelende factor

Dat doen wij niet. We presenteren de sport.'

Sydney, de grootste stad van het land, heeft enkele jaren geleden geprobeerd de Australian Open weg te kapen. Het contract met Tennis Australia zou immers in 2016 aflopen. New South Wales had Glebe Island in gedachte, inderdaad om de hoek bij het toeristische Darling Harbour, en de beroemde brug.

Ook Shanghai zou interesse hebben getoond. Waarom niet? De marketingmensen van Tennis Australia hebben het toernooi zelf gelabeld als de *grand slam of the Asia-Pacific*.

De staat Victoria sloeg terug: direct is er een megaplan gepresenteerd voor een uitbreiding en modernisering in de komende jaren van het complex. De kosten worden geraamd op driekwart miljard Australische dollar, ruim 600 miljoen euro. Geheel state-of-the-art. Ook de Margaret Court Arena, na de Rod Laveren Hisense Baan de grootste, krijgt een dak.

Alle twijfel was snel weg. De Open blijft zeker tot 2036 in Melbourne, de 'meest leefbare stad van de wereld'. In de jaarlijkse lijst van de Economisch Intelligence Unit is de eeuwige nummer één, Vancouver, verdrongen naar plaats drie, achter Wenen. Sydney staat op zes.

Fitzgerald: 'Ook als je niet heel veel geld hebt, kun in Melbourne goed leven. En onze stranden zijn mooier dan de Sydneysiders je willen doen geloven.'

Onzekerheidje: het weer. Vier seizoenen op één dag, zeggen ze hier. Hagel én brandende zon binnen luttele dagen in januari: het komt voor. En als het heet is, is het heet. Maar de Melburnians slepen de spelers er wel doorheen. Ook als ze zelf midden in de zon zitten.